

HỒI 472

Đao Kiếm Luận Giao

Bốn người đi men theo đường, ngoại trừ con ngựa của Nhậm Tuấn là phải dắt theo, Thiên Lý Mộng và Vạn Lý Ban giống như là chó nhỏ trung thành theo sát sau lưng, đáng vẻ an tường, quả là tuần mã tinh khôn bất phàm.

Trên đường bây giờ đã đông đúc ngựa xe, ồn ào trở lại, thời tiết vẫn bất thường, hay có mưa lất phất, ngoại trừ không thấy trăng sao trên trời, thời tiết cũng không tệ lắm.

Ba người Khấu Trọng, Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn sánh vai nhau đi, linh mã theo sau, thêm vào tên tiểu tử Nhậm Tuấn đóng vai hầu cận, là tâm điểm của ánh mắt người đi đường.

Bọn họ dám khẳng định mỗi một người dân của Sơn Hải quan đều biết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã đến, nếu không, mấy người trong tiệm hoặc trong quán ăn sẽ không tranh thủ đưa mắt ra ngoài chiêm ngưỡng bọn họ.

Sơn Hải quan là chốn các cao thủ võ lâm trong ngoài Trung Nguyên tụ tập, có ai mà không muốn được ngắm nhìn phong thái và thân thủ của bọn họ, hoặc cố ý làm quen bọn họ.

May mắn là ai cũng biết bọn hấn với Đỗ Hưng như nước với lửa, khó tránh khỏi một trận chiến. Ngoại trừ muốn bị lôi cuốn vào trận đánh mà thắng thua khó đoán biết trước này, còn không thì đối với bọn họ đành kính nhi viễn chi.

Bạt Phong Hàn trong quán ăn đã nghe cả hai Khấu, Từ kể hết một thời thần, đến khi chủ tiệm run lẩy bẩy đến yêu cầu bọn họ rời tiệm, bọn họ mới cùng nhau ra cửa.

Đến nơi này, Bạt Phong Hàn mới nghe hết cả những chuyện đã xảy ra, Khấu Trọng cũng kể luôn chuyện về Dương Công Bảo Khố, bởi vì hấn tuyệt đối tin tưởng Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn than thở: “Quả thật quá tuyệt, những ngày tháng cùng với các người rất phong phú đa dạng, khiến ta hết sức hoài niệm. Hy vọng chúng ta tối nay có vài tiết mục trợ hứng giúp vui thêm, hay là tối nay đi tìm Đỗ Hưng tính sổ đi?”

Khấu Trọng thầm lo cho Đỗ Hưng, đặc tội Bạt Phong Hàn không phải là chuyện đùa, nói: “Lão ca người nên dần tính nóng của mình, trước tiên là cứu năm người do hấn bắt giữ

làm con tin, đưa bọn họ thoát ra khỏi chốn nguy hiểm; kể đó tìm ra da dề của đại tiểu thư đang giấu ở chốn nào. Giết tên Bá Vương Đỗ Hưng này dĩ nhiên là điều khoái trá, nhưng trước tiên phải làm xong hai chuyện này.”

Từ Tử Lăng lên tiếng: “Tiểu Trọng người có lẽ nhớ đại tiểu thư nói qua, tám vạn tấm da dề đó là do Bái Tử Đình mua từ người Hồi Hột.”

Khấu Trọng rung động, nói: “May mà người nhắc ta, ta suýt nữa quên rồi, sao lại xảo hợp đến thế, hàng hóa nhiều thế có thể nào là hàng của Thôi Vọng cướp về không, con mẹ nó vào trong ăn cướp mang ra ngoài bán lại, trở lại Trung Nguyên thủ lợi bán giá cao ngất, cái quân khốn khiếp lại còn chặn đường cướp trở lại để đòi tiền chuộc. Ta chửi tổ tông mười tám đời của nó, đúng là biết cách làm ăn mà.”

Nói đến được phân nửa, hắc giả giọng Đỗ Hưng rất ư là giống khiến Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cười nắc nẻ, Nhậm Tuấn phía sau cũng cười sằng sặc.

Với Nhậm Tuấn mà nói, mọi việc giống như trong mộng, hắc chưa từng nghĩ qua đang đối mặt với những đấu đá của giang hồ mà mình vẫn có thể cười đùa thoải mái. Hắc biết là mình đã bị nhiễm lòng tự tin và hào khí của ba người dũng mãnh vô song.

Bạt Phong Hàn không nén nổi cười, nói: “Đỗ Hưng tên này khá thật, chẳng có bao nhiêu người được như vậy, không uống công ta đi tìm hắc, chỉ cần có thể bắt sống hắc, ta bảo đảm bắt hắc kêu cha gọi mẹ. Ta đến đã ba ngày rồi, đã tìm hiểu được tình hình bên trong của hắc, sau khi trở về nhà trọ chúng ta nghiên cứu kỹ lưỡng, xem xem nên hành động như thế nào.”

Khấu Trọng đang định nói, bất chợt phía sau có người kêu “Tiểu Tuấn”, bốn người cùng lúc quay đầu nhìn, chỉ thấy người đến là một lão già ước chừng năm chục tuổi, khuôn mặt hồng hào, thân hình trung bình, quần áo sang trọng, đang rảo bước tiến lại gần, khí thế khiến người khiếp sợ. Gây ấn tượng sâu sắc nhất cho người chính là mũi khoằm, cặp mắt sắc bén như chim ưng đầy vẻ âm trầm.

Nhậm Tuấn la thất thanh: “Kính đương gia!”

Ba người biết ngay chính là Kinh Kháng bang chủ của Tắc Mạc bang.

Kinh Kháng đi tựa như chậm thật ra là nhanh, thoáng chốc đến bên cạnh Nhậm Tuấn, nắm tay nói: “Vị này là...”

Ánh mắt dừng trên người Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn đáp lễ: “Văn bối Bạt Phong Hàn, xin Kính đương gia chỉ giáo.”

Với hần mà nói, đây đã là giữ lễ khách khí vô cùng.

Kinh Kháng đổi sắc: “Không ngờ là Bạt Phong Hàn đã từng đánh bại ‘Phi Ưng’ Khúc Ngạo, Kinh Kháng thất kính.”

Khấu Trọng đến bên lão ta, nói: “Tiểu tử Khấu Trọng, hần là Từ Tử Lăng, đại tiểu thư từng nhờ bọn ta thay mặt nàng hỏi thăm lão nhân gia.”

Kinh Kháng nói liền ba lần “tốt”, rồi lạnh lùng nói: “Ta vô cùng bất mãn với Đỗ Hưng, lại còn đòi đánh đòi giết những người mà diệt nữ của ta mời tới, nói ta phải nói năng với Kiến Đức như thế nào đây. Chuyện thế này rõ ràng đã lấn tới cửa, ta nhường hần được một lần không thể nhường hần lần nữa. Bởi thế ta quyết định muốn cho hần chết thảm trên đường, nếu không làm sao hả giận được!”

Khấu Trọng thầm than, Kinh Kháng chắc chắn là lão cáo già sùng sỏ thủ đoạn độc ác, lão vốn âm mưu làm phản, nhận ra đây là cơ hội ngàn năm một thuở để giết chết Đỗ Hưng, bởi vì có bọn hần ba đại cao thủ ra mặt giúp đỡ.

Từ Tử Lăng đang tập trung lắng nghe Kinh Kháng thì Bạt Phong Hàn nói nhỏ vào tai gã: “Bên trái có vị nữ nhân vô cùng xinh đẹp chăm chú nhìn ngươi.”

Từ Tử Lăng nhìn sang, trong lòng lập tức kêu mẹ ơi, thở ra một làn hơi lạnh, nói: “Nàng ta là Phó Quân Tường nữ đệ tử quan môn vô cùng đặc ý của Phó Dịch Lâm, tiểu sư muội của mẹ bọn ta.”

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên nhìn sang, Phó Quân Tường lách vào ngõ hẻm, biến khỏi tầm mắt.

Khấu Trọng sao lại không nghe được lời nói của Bạt Phong Hàn, cũng vì phân tâm nhìn Phó Quân Tường, quên cả trả lời Kinh Kháng.

Kinh Kháng không để ý, nói tiếp: “Điều duy nhất, chúng ta cần chú ý, chính là Bắc Mã bang, Hứa Khai Sơn cùng Đỗ Hưng xưng huynh gọi đệ, có chuyện chắc sẽ toàn lực giúp Đỗ Hưng.”

Khấu Trọng nhìn thấy Phó Quân Tường, đầu óc đầu mà có hứng thú gánh vác chuyện gì khác, thuận miệng trả lời: “Giết Đỗ Hưng là chuyện nhỏ, lấy về tám vạn tấm da dê và cứu thoát người của phân hiệu bị bắt mất mới là chuyện chính. Vả lại lão nhân gia người phải suy xét kỹ bây giờ biên giới Sơn Hải quan rộng mở, ai muốn vào thì vào, nếu như người Đột

Quyết và người Khiết Đan vì cái chết của Đỗ Hưng nhập quan tàn sát trong thành cho hả dạ, Kinh đương gia có cách nào đối phó hữu hiệu không?”

Gã không dám đắc tội Kinh Kháng, mới khéo léo khuyên lão ta chớ nên nhúng tay vào cuộc tranh đấu với Đỗ Hưng, nếu không cuộc tranh giành địa bàn của bang hội biến thành cuộc binh lửa, làm sao mà cứu người, cứu hàng hóa được?

Không nể mặt tăng thì cũng phải nể mặt phật, Kinh Kháng không chỉ là lão bằng hữu của Đậu Kiến Đức, buôn bán của Trác Kiều với ngoại tộc sau này vẫn nhờ vào lão ta, hắn cũng sẵn lòng để Tắc Mạc bang của Kinh Kháng chiếm được ưu thế, nhưng trước tiên phải nghĩ ra phương pháp thỏa đáng để đối phó với Đỗ Hưng, không tiện làm lớn chuyện ra.

Kinh Kháng mỉm cười: “Thiếu soái an tâm, bây giờ chúng tôi có Yến vương sau lưng toàn lực ủng hộ, chỉ cần trừ đi Bắc Mã bang và Đỗ Hưng, Yến vương sẽ tức khắc phái đại quân tiến lên đồn trú, tăng cường biên giới, bảo đảm bất cứ kẻ nào cuồng vọng đến đâu đều không dễ dàng phá rối như trước nữa.”

Ngừng giây lát rồi nói tiếp: “Nếu không phải là Yến vương nhấn tin, thì ta vẫn không biết đại tiểu thư mời hai vị đích thân đến tìm Đỗ Hưng thanh toán.”

Khấu Trọng thầm nghĩ thì ra là như vậy, thảo nào Kinh Kháng lại đường đường tới tìm bọn hắn nói chuyện. Cao Khai Đạo nhận định Đột Quyết đang có nội loạn, không có thời gian lo chuyện bên ngoài, muốn thừa thế diệt đi cái gai Đỗ Hưng trong mắt, nhân đó thoát khỏi khống chế của Hiệt Lợi. Chỉ đối phó với người Khiết Đan, dĩ nhiên so với đối phó liên quân hai tộc dễ dàng hơn nhiều.

Dưới tình trạng như thế này, bọn hắn buộc phải đứng về phía Kinh Kháng và Cao Khai Đạo, không có đường chọn lựa.

Kinh Kháng đột nhiên dừng lại, nói: “Mời chư vị đi bên này.”

Mọi người theo sau lão ta dừng bước, Khấu Trọng nhướng mày: “Kinh đương gia muốn chúng tôi đi đâu?”

Kinh Kháng hớn hỏ nói: “Ở khách sạn rất bất tiện, ở cửa Tây ta có một tử quán phía trước, đằng sau là chỗ để ở, có thể để bốn vị nghỉ ngơi.”

Bạt Phong Hàn nhìn Khấu Trọng, thấy hắn khe khẽ gật đầu, nói: “Làm phiền Kinh đương gia quá! Nhưng tôi còn phải trở về tử quán lấy hành lý và ngựa.”

Kinh Kháng cười nói: "Bạt huynh chỉ cần gạt đầu, sẽ lập tức có người sẽ lo liệu cho Bạt huynh. Ta đã ra lệnh người của tửu quán rút đi, để bốn vị có thể nghỉ ngơi yên tĩnh, nếu cần người sai bảo thì trong quán toàn là người của Tắc Mạc bang. Đưa các vị đến đó sau khi thu xếp xong, lão phu còn phải đi gặp vài người, những người này trước đây đều không dám nhúng tay vào chuyện của Đỗ Hưng, bây giờ sao để cho bọn họ ngồi không chứ?" Khấu Trọng điềm đạm nói: "Kinh đương gia có thể cho người nhắn tin cho Đỗ Hưng hay không?"

Kinh Kháng nói: "Thiếu soái xin cứ nói."

Khấu Trọng nói: "Tiểu tử sao dám ra chỉ thị cho lão nhân gia người, chỉ muốn xin Kinh đương gia tìm người nói với Đỗ Hưng, nếu ngày mai trước khi mặt trời lên hắc vẫn không chịu thả năm thủ hạ của đại tiểu thư, ta thấy một người của Bắc Mã bang giết một người, ngoại trừ hắc đồng ý tự nhận không phải là thủ lãnh của Sơn Hải quan, nếu không hắc không thoát khỏi liên lụy."

Kinh Kháng cười lớn: "Khấu Trọng đúng là Khấu Trọng, lão phu chống mắt chờ xem phản ứng của Đỗ Hưng sau khi nghe lời cảnh cáo này."

Yến Sơn tửu trang quả nhiên là nơi rất tốt, phía trước thì rộng lớn, đặt mấy mươi chiếc bàn lớn, tiếp đó có khoảng sân trống có thể nuôi ngựa, kế đó là phòng ở, phòng tắm và nhà bếp, ngoài ra còn có giếng nước và hầm đựng rượu. Tường nhà dùng đá hoa cương xây thành, kiên cố vững chắc, bốn phía có tường cao bao quanh, giống phân đà của Tắc Mạc bang hơn là giống một tiệm rượu.

Yến Sơn tửu trang thực sự chưa từng mở cửa buôn bán, mà chỉ bán sỉ rượu mà thôi.

Con tuấn mã của Bạt Phong Hàn khôn lanh vô cùng, Bạt Phong Hàn có tay huấn luyện ngựa, chỉ cần gãi hạ lệnh thì con ngựa làm theo ngay khiến mọi người thần phục.

Bạt Phong Hàn nói: "Ngựa là loại động vật cao quý và kiêu ngạo, luyện ngựa có phương pháp bí truyền, trước tiên tạo được một mối quan hệ thân thiết như máu mủ với ngựa, sau đó bồi dưỡng cho nó lòng tin và sự cảnh giác, gặp chuyện mà hoảng hốt thì đúng là ngựa không ra gì."

Khấu Trọng nói: "Ngựa của ngươi có tên gì?"

Bạt Phong Hàn mỉm cười: "Đây là hậu lễ của một tù trưởng Sa Đà tộc tặng ta, ta cho nó một tên gọi là 'Tháp Khắc Lạp Mã Can', đó là cái mũ lệ mà đáng sợ của đại sa mạc."

Nhậm Tuấn để ý đến cây cung dài toàn thân sơn đen từ lúc Bạt Phong Hàn xuống ngựa, trên có khắc hoa văn, kỳ lạ tinh xảo, đậm chất nước ngoài, nói: "Cung của Bạt gia thật lạ!"

Bạt Phong Hàn nói: "Đó là cây Thác Mộc cung do thợ Ba Tư chế tạo, chế tạo theo sáu bí quyết: xa, mạnh, nhanh, nhọn, thuận tay, bền. Trên thảo nguyên rộng lớn, không cung không tên giống như lửa lò thân thể, hết sức khó chịu."

Từ Tử Lăng lấy Vong Nguyệt cung từ trong áo ra, bật ra đặt lên tay hắn, nói: "Huynh coi cây cung này thế nào?"

Bạt Phong Hàn lấy làm lạ nói: "Tiểu đệ lần đầu thấy cung có thể gấp lại, má ơi! Cung này chắc chắn có thể bắn xuyên địch nhân ngoài ngàn bộ. Ai chế vậy?"

Nhậm Tuấn thấy hắn không phí chút lực mà kéo căng được dây cung, tặc lưỡi khen ngợi không ngừng.

Khấu Trọng nói: "Đây là do một vị xưng là Tiễn đại sư ở Ngư Dương chế tạo, ông ta suốt đời chỉ làm ra bảy cây cung ưng ý. Đây là hai cây ông ta đặc ý nhất, cây khác đang ở bên tiểu đệ."

Từ Tử Lăng nói vắn tắt: "Cây cung này gọi là Vong Nguyệt, chờ sau khi giết được vợ chồng tên ác đạo Thâm Mạt Hoàn là đại cừu gia của Tiễn đại sư, trả lại tên gọi phong nhã ban đầu cho nó là Xạ Nguyệt. Tiểu đệ chắc không có cơ hội dùng nó, lại mượn hoa kính Phật, tặng Phong Hàn huynh."

Bạt Phong Hàn nghe đến tên Thâm Mạt Hoàn, mắt hồ sáng lên, tiếp đó nghe Từ Tử Lăng tặng hắn Vong Nguyệt cung quý báu được xem là vua trong các cung tên trên đời, ngẩng đầu sung sướng cười lớn: "Nếu Bạt Phong Hàn ta cứ dùng dằng từ chối thì không phải là huynh đệ của Từ Tử Lăng người, Bạt Phong Hàn ta cũng vô cùng cảm kích, lấy Thác Mộc cung trao đổi với Tử Lăng, Tử Lăng cũng đừng nghĩ trần truồng tới quan ngoại đi ra oai."

Từ Tử Lăng không nhịn được cười nói: "Tiểu đệ sao lại từ chối không chịu mặc quần áo chứ?"

Bạt Phong Hàn nói: "Thâm Mạt Hoàn ở vùng tái Bắc là một trong những nhân vật lợi hại không một ai dám đụng vào, Mộc Linh vợ hắn so với hắn còn bụng dạ nham hiểm hơn, muốn tìm ra bọn họ tuyệt không phải là chuyện dễ dàng, nếu không có ta giúp các người, các người dù cho có đến chết khát trên sa mạc chó đừng mong có thể thấy được cái bóng của

bọn họ, trên vùng đất thảo nguyên bao la, thuật cưỡi ngựa bắn cung của người Tể Vi còn có tiếng tăm hơn so với người Đột Quyết bọn ta nữa.”

Nhậm Tuấn rụt rè hỏi: “Ky xạ cần có bí quyết gì?”

Bạt Phong Hàn nói: “Yêu cầu của ky xạ, tay trước đưa lên chặn phía trước, tay sau kéo, chân trước thẳng, chân sau cong. Đại loại như vậy.”

Nhún người nhảy lên lưng ngựa, Thập Khắc Lạp Mã Can chạy vòng quanh khoảng sân nhỏ, Bạt Phong Hàn cưỡi ngựa không cần yên cương, làm tư thế giương cung, tư thế tựa như thần tiên hạ phàm, oai võ tốt cùng, động tác phong nhã, không lộ chút sơ hở nào.

Ba người vỗ tay hoan hô, Bạt Phong Hàn tung mình xuống ngựa, vỗ vỗ lên ngựa, quay về phía Nhậm Tuấn cầm cung vừa biểu diễn vừa giải thích: “Tay trái cầm cung, đầu nhọn phải quay xuống dưới, lòng bàn tay phải cầm phần trong dây cung, ngón trỏ móc phần ngoài dây cung, lỏng tay ở giữa quắp lại như mỏ ung, ba ngón còn lại và ngón cái nắm chặt lại, theo quy tắc ngón trỏ và ngón cái của tay phải kẹp lấy tên rồi lắp vào dây, ba ngón tay còn lại cầm chặt dây cung qua ngực, khuỷu tay tựa vào xương sườn, kéo căng mới bắn, nhắm chuẩn có lực. Bắn tên mà hấp tấp, chắc chắn như gió thổi vô lực.”

Khấu Trọng ta thán: “Thì ra tư thế bắn tên của chúng ta từ trước đến giờ sai bét.”

Bạt Phong Hàn cười nói: “Thiếu sót tư thế đều không đúng như thế nào, ai có thể đỡ nổi tên do người dùng Loa Hoàn kinh bắn ra?”

Khấu Trọng nói: “Lão ca người khen làm hai tay ngựa ngáy, lão ca! Đỡ hai chiều coi sao?”

Bạt Phong Hàn cất cung vào, hớn hờ nói: “Hiếm khi do chính miệng người nêu lên, bốn nhân đang có ý đó.”

Khấu Trọng bất thành linh đưa tay vào trong áo, rút Tĩnh Trung Nguyệt ra như điện xẹt, không một tiếng động chém tới Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn không biết bằng cách nào đã cầm sẵn Trảm Huyền kiếm trong tay, mũi kiếm hướng lên trời đỡ đường đao chém ngang hung hiểm tốt cùng của Khấu Trọng.

Sau khi đao kiếm chạm nhau, dính vào nhau chốc lát, không phát ra bất cứ tiến động nào, quái dị vô cùng.

Hai người nhìn nhau, cùng hé nụ cười.

Bạt Phong Hàn vận kinh đẩy Khấu Trọng ra, còn mình lùi ba bước, đứng thủ thế.

Từ Tử Lăng và Nhậm Tuấn rời chỗ đi ra ngoài, nhường lại khoảng không gian để hai người động thủ.

Nhậm Tuấn theo dõi mà nhiệt huyết bùng bùng, biết Khấu Trọng đang dạy dỗ cho mình, cao thủ như Bạt Phong Hàn không lúc nào không ở trong cảnh giới trắng trong giềng, có thể phản ánh mọi biến hóa của sự việc bên ngoài, căn bản không sợ bất cứ một cuộc đột kích bất ngờ nào.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn lườm lườm thủ thế, người không biết sẽ nghĩ bọn họ đang quyết đấu sinh tử.

Bạt Phong Hàn cười dài nói: "Thống khoái! Thống khoái! Ta cùng hai vị huynh đài bắt đầu kết giao với nhau bằng đao kiếm, mọi người nảy sinh tình bạn sống chết. Ta ít khi nghĩ đến vì người khác hy sinh, nhưng vì hai vị thì chắc chắn sẽ không có chút do dự cho dù trao ra tính mạng."

Khấu Trọng cười dài: "Ta cũng vậy. Tiểu đệ vừa mới tự sáng chế ra đao pháp gọi là 'Tĩnh Trung bát pháp', mời lão Bạt người xem qua, ngàn vạn lần không cần nương tay, đánh bại tiểu đệ, tiểu đệ cũng chẳng giận hờn gì, sẽ chăm chỉ cố gắng, ngày càng hoàn thiện."

Nói xong đánh ra chiêu thứ nhất của "Tĩnh Trung bát pháp" là "Bất Công", đao thế tựa như phát mà lại không phát, đao khí mạnh mẽ bách thắng tới.

Bạt Phong Hàn kinh ngạc, bước lên trước phía trái một bước, lập tức áp lực mạnh mẽ của Tĩnh Trung Nguyệt đánh ra bị chuyển đi, khiến Khấu Trọng không thể không biến chiêu.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc biến sắc.

Khấu Trọng chất lưỡi: "Con bà nó, trong thiên hạ này chỉ có một mình Ninh Đạo Kỳ có thể dùng bộ pháp phá được chiêu này của lão tử."

Bạt Phong Hàn mặt biến sắc nói: "Đã cùng Ninh Đạo Kỳ giao thủ qua rồi à? Tình hình ra sao?"

Khấu Trọng nói: "Con bà nó, cho đến giờ vẫn chưa có cơ hội để phân thắng bại."

Bạt Phong Hàn cầm Trảm Huyền kiếm chém ngang phía trước, cười lớn: "Người lại học thói phóng đại của Đỗ Hưng, cẩn thận ta sẽ ra tay lấy mạng người đây."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Tưởng dọa ta sợ à? Có gan phóng ngựa sang đây."

Chính ngay lúc đó, tiếng gõ cửa từ phía trước vang lên.

Đi mở cửa dĩ nhiên là việc của Nhậm Tuấn, nhưng hắn không muốn bỏ qua một cuộc so tài ngoạn mục không gì sánh nổi như thế này, có chút chần chờ, Từ Tử Lăng vốn hiểu ý người, nói: “Để ta đi xem sao.”

“Keng keng!”

Đao kiếm chạm nhau, kinh khí ngập trời, tàn lửa vung vẩy, hai đại cao thủ trẻ trong và ngoài Trung Nguyên cuối cùng đã giao phong chính diện.

- o O o -